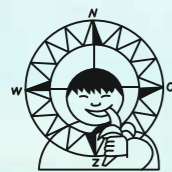

Op de vuilnisbelt van Stinkstad kruipen alle Smoezels in hun slaapkratten om te gaan slapen. Nou ja, bijna alle Smoezels. De Smoezelkinderen zijn namelijk nog klaarwakker! En dus vertelt opa Smoezel hun zijn grootste avonturen. Over toen hij astronautsmoezel was. En toen hij diepzeeduiksmoezel en graafsmoezel was. Maar of de Smoezelkinderen in slaap zullen vallen van zijn verhalen is nog maar de vraag...

Een Vier Windstreken Prentenboek

ISBN 978 90 5116 461 9

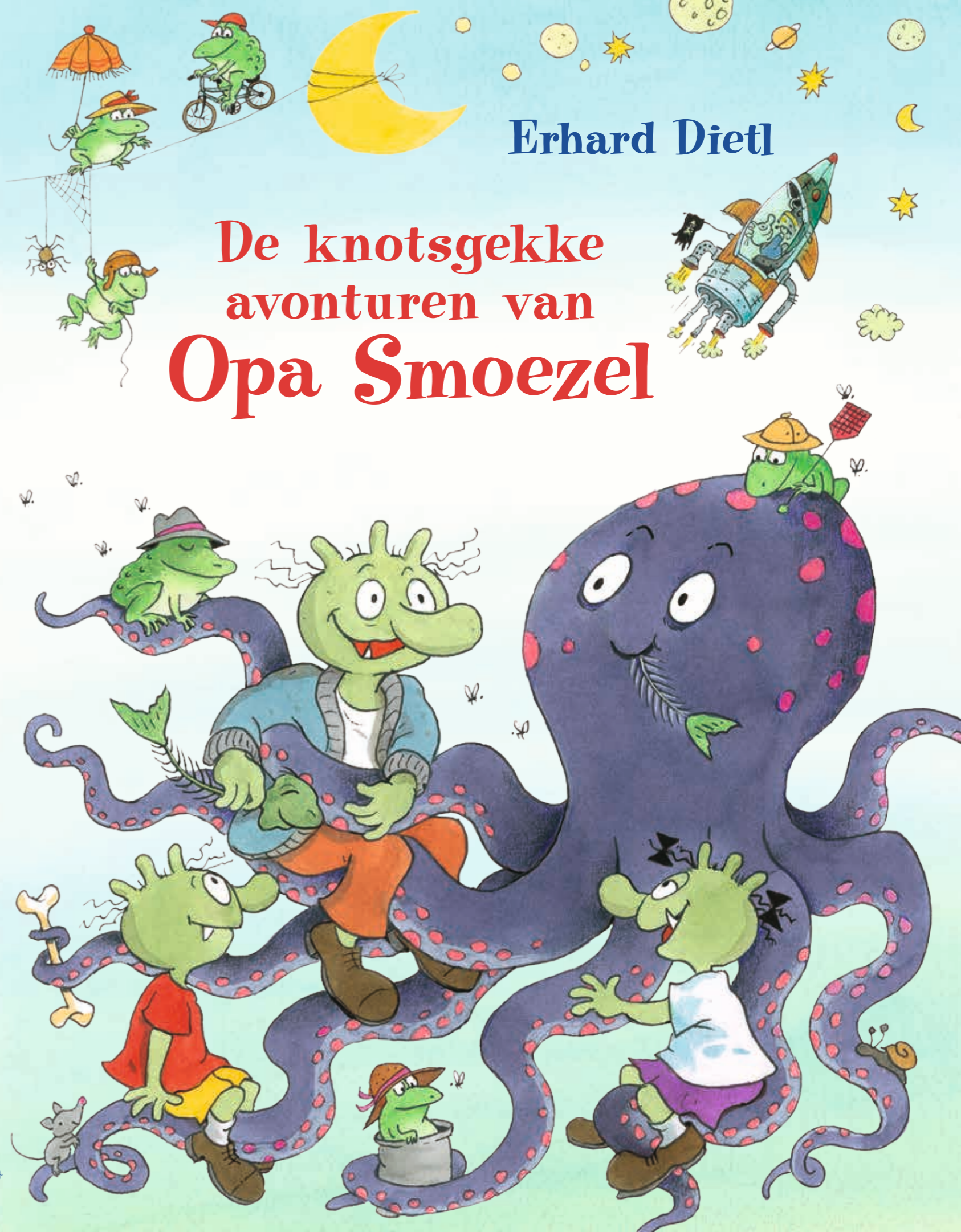
9 789051 164619

Erhard Dietl

De knotsgekke avonturen van Opa Smoezel

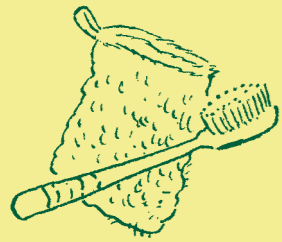
De Vier Windstreken

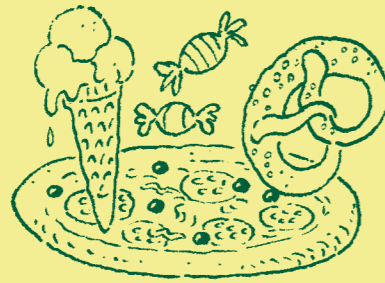
Erhard Dietl

De knotsgekke avonturen van Opa Smoezel

Smoezels wassen zich nooit en ook tandenpoetsen doen ze niet.

Alles wat jij lekker vindt, vindt een Smoezel vies.

Ze zijn gek op afval, vooral als het stinkt en beschimmeld is.

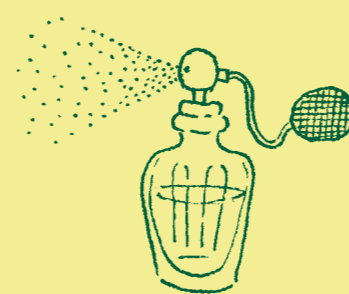
Ze eten smoezelsoep met visgraten of schoenzoolschnitzel met schetentaart.

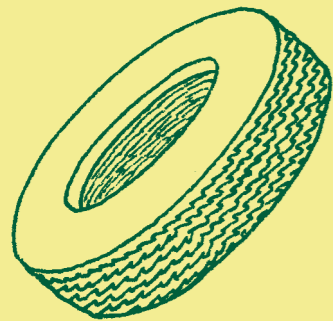
Hoe smoezeliger iets ruikt, hoe lekkerder een Smoezel het vindt.

Van lekkere luchtjes worden ze misselijk.

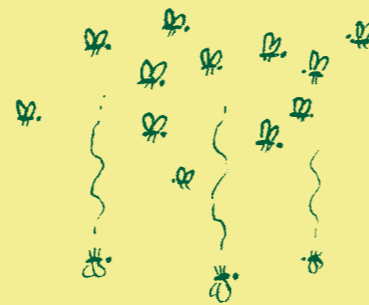
Smoezels zijn zo sterk dat ze een autoband wel 19 meter ver kunnen gooien.

Ze dansen graag in modderplassen.

Vliegen vallen flauw als ze de adem van een Smoezel ruiken.

Vuurkontje is de huisdraak van de Smoezels. Hij vliegt ze overal naartoe.

Dit is een Smoezel

Smoezels gaan slapen als ze daar zin in hebben. Soms 's nachts, soms overdag.

Met hun drie hoorntjes horen ze hoe mieren en kikkers scheten laten.

Smoezelhaar is zo dik dat je het niet met een schaar kunt knippen.

Hun grote knobbelneus wordt vrolijk van alles wat vreselijk stinkt.

Een Smoezel eet alles met zijn sterke tanden: glas, ijzer, hout en steen.

Smoezelspierballen zijn zo hard als staal.

Een smoezelbuik kan alles verdragen. Smoezels hebben nooit buikpijn.

Smoezels stampen graag in de modder en het afval.

Erhard Dietl

De knotsgekke avonturen van Opa Smoezel

Ook verschenen bij De Vier Windstreken over de Smoezels:

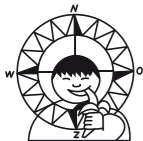
De Smoezels vieren een verjaardag

De Smoezels en de nieuwe oppas

De Smoezels gaan naar school

De Smoezels zijn samen sterk (AVI M4)

De Smoezels maken er een potje van (AVI E4)

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief. Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

Nederlandse tekst van Hedi de Zanger

Oorspronkelijke titel: *Die Olchis – Olchi-Opas krötigste Abenteuer*

© 2016 De Vier Windstreken, Rijswijk, voor de Nederlandse uitgave

© 2015 Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in China

NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 461 9

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Op de vuilnisbelt van Stinkstad zitten de Smoezels aan tafel: mama en papa Smoezel, oma en opa Smoezel, baby Smoezel en de twee Smoezelkinderen. Huisdraak Vuurkontje ligt snurkend in zijn hok te stinken. Hij klinkt als een kapotte uitlaatpijp. Vanavond eten ze stinksoep met rotte visgraten en schoenzoolschnitzel met roestige blikjes. Als toetje is er voor iedereen smeertaart met gloeilampenmoes en een flesje smeerolie.

“Zo, dat heeft weer smoezelig gesmaakt,” zegt papa Smoezel. “Maar nu ben ik zo moe als een oude pantoffel. Ik denk dat ik mijn smoezelkrat maar eens in kruip.” “Dat is een superstinkplan,” zegt opa Smoezel. Hij gaapt en de vliegen in zijn buurt storten bewusteloos neer van de vieze walm. Ook mama en oma Smoezel gaan naar bed. Mama Smoezel geeft baby Smoezel een zoen op zijn knobbelneus: “Slaap lekker, kleine stinkerling van me!”

Alleen de Smoezelkinderen zijn nog klaarwakker. Ze spelen een potje autobandgooien en schreeuwen daar lekker hard bij. “Kan het wat zachter?” moppert oma Smoezel. “Zo doe ik geen smoezeloog dicht!”

“Stelletje krijskippen, zijn jullie dan helemaal niet moe?” vraagt mama Smoezel.

De Smoezelkinderen schudden hun hoofd. “Vieze walm en moddervla! Smoezels mogen toch zelf bepalen wanneer ze naar bed gaan? Wij hebben nu gewoon nog geen slaap.”

“Veertien kikkers in een stinkpoel, dan zing ik wel een slaapliedje voor jullie,” zucht mama Smoezel.

De Smoezelkinderen kruipen op hun vieze matras en spitsen hun hoortjes. Mama Smoezel begint te zingen:

“Als je ’s nachts de sterren hebt geteld
stinkt het extra lekker op de vuilnisbelt.
Droom maar fijn van vieze walm,
moddervla en rotte zalm.
Laat nog één goeie uinscheet
en je valt in slaap voor je het weet.”

“Het werkt niet,” giechelen de Smoezelkinderen. “We zijn nog steeds wakker!”
“Hè jammer,” verzucht mama Smoezel. “Dit was mijn beste smoezelslaaplied.”

“Natuurlijk werkt zo’n slaapliedje niet,” zegt opa Smoezel terwijl hij uit zijn slaapkrat stapt. Hij gaat bij de kinderen zitten. “Smoezelkinderen vallen alleen in slaap van echte avonturenverhalen.”

“Wil jij ons zo’n verhaal vertellen dan?”

“Potverdriekikkerbillenscheet, natuurlijk wil ik dat!” roept opa Smoezel uit.

“Ik zal jullie vertellen over zevenhonderd jaar geleden, toen ik een echte graafsmoezel was.”

“Een graafsmoezel?” vragen de kinderen. “Wat deed je dan?”

“Nou, ik groef een kilometerslange gang onder de grond. Pas aan de andere kant van de wereld, in Australië, kwam ik weer tevoorschijn.”

“Bij de kangoeroes?”

“Inderdaad! Daar ben ik in de buidel van een kangoeroe gekropen. Die is toen met mij verder gesprongen. Helaas ben ik op een gegeven moment uit haar buidel geslingerd en in een grote cactus beland. Er zaten minstens vijfhonderd stekels in mijn billen!”
“Donderscheet en vlam in de pan!” roepen de Smoezelkinderen. “Dat hopen wij nooit mee te maken! Heb je nog meer beleefd?”

“Nou en of,” zegt opa Smoezel. “Zeshonderd jaar geleden was ik zeevaartsmoezel.”

“Zeevaartsmoezel? Wat deed je dan?”

“Ik zeilde met mijn zeilboot over de oceaan. Op een dag klampte een reuzeninktvis zich aan de boot vast. Nadat ik hem met één hand aan boord had gezwaaid hebben we samen heel wat potjes blikgooien gespeeld. Dan gooiden we zeesterren en mosselen in lege blikjes. De inktvis won alleen telkens. Maar ja, met al zijn tentakels had hij natuurlijk veel meer kansen dan ik.

Op een keer stak er een storm op en ben ik overboord geslagen. Gelukkig kon ik heel goed zwemmen, want de allergevaarlijkste haaien probeerden me te pakken te krijgen! Om ervoor te zorgen dat ze me niet opvraten, moest ik onafgebroken smoezelliedjes voor ze zingen.”

“Slijmerig slijk en tenenkaas!” roepen de Smoezelkinderen. “Zo’n avontuur willen wij ook wel beleven! Vertel nog eens een verhaal, opa.”